

Maria

Ze ontwaakt onder de sluier van het ochtendgloren
Uit de halfslaap waarin dromen worden geroofd.
In gedachten breekt ze een stuk brood, verdoofd
Van verdriet om haar zoon, voor het kruis geboren.

Zie de mens met bespuugd en gedoornkroond hoofd,
Nietig als een graankorrel, stervend in een vore.
Ze vervloekt de dag waarop ze werd uitverkoren
En aartsengel Gabriël vol verwachting had geloofd.

Ze neemt en eet. Nog hoort ze de zalving in zijn stem
Voordat hij brak en vrede vond, bebloed in haar schoot.
Golgotha smoorde de belofte uit Bethlehem.

Dan loopt ze stilzwijgend door het morgenrood
Naar rotsheuvels buiten de muren van Jeruzalem
En stort neer op de schandplek van zijn verlossingsdood.

Paul Sterk, 2015